

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Vrchní soud v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Karly Trávníčkové a soudkyň JUDr. Tani Šimečkové a JUDr. Anny Hradilové v právní věci

žalobce

Ing. Lee Louda, IČO 69326681
sídlem Vodičkova 41, 110 00 Praha 1
insolvenční správce dlužnice Správa pohledávek OKD, a.s.
IČO 26863154,
sídlem Stonavská 2179, Doly, 735 06 Karviná,
zastoupeného advokátem JUDr. Dušanem Dvořákem
sídlem Hlinky 505/118, 603 00 Brno

proti

žalované:

Česká republika - Česká správa sociálního zabezpečení
IČO 00006963
sídlem Křížová 1292/25, 225 08 Praha 5
zastoupená advokátem JUDr. Josefem Donátem
sídlem Na Pankráci 1683/27, 140 00 Praha 4

o odpůrčí žalobě jako incidenční spor v insolvenčním řízení dlužnice Správa pohledávek OKD, a.s. (dříve OKD, a.s.), IČO 26863154, sídlem Stonavská 2179, Doly, 735 06 Karviná, vedeném u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. KSOS 25 INS 10525/2016, **o odvolání žalobce** proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 8. února 2018, č. j. 32 ICm 2351/2017-52 (KSOS 25 INS 10525/2016)

takto:

I. Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 8. 2. 2018 č. j. 32 ICM 2351/2017-52, KSOS 25 INS 10525/2016 se ve výroku I. **mění** tak, že se určuje, že poskytnutí peněžitého plnění ve výši 8 441 893 Kč dne 19. 5. 2016 z bankovního účtu dlužnice Správa pohledávek OKD, a.s., IČO 268 63 154, se sídlem Stonavská 2179, Doly, Karviná, PSČ 735 06, č. ú. 1727047349/0800 na účet žalované č. ú. 021012-0007924791/0710, je vůči věřitelům dlužnice neúčinné a žalovaná je povinna zaplatit žalobci do majetkové podstaty dlužnice do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku částku 8 441 893 Kč.

II. Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 8. 2. 2018 č. j. 32 ICM 2351/2017-52, KSOS 25 INS 10525/2016 se ve výroku II. **mění** tak, že se určuje, že poskytnutí peněžitého plnění ve výši 3 262 188 Kč dne 19. 5. 2016 z bankovního účtu dlužnice Správa pohledávek OKD, a.s., IČO 268 63 154, se sídlem Stonavská 2179, Doly, Karviná, PSČ 735 06, č. ú. 1686578329/0800 na účet žalované č. ú. 021012-0007927781/0710, je vůči věřitelům dlužnice neúčinné a žalovaná je povinna zaplatit žalobci do majetkové podstaty dlužnice do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku částku 3 262 188 Kč.

III. Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 8.2.2018 č.j. 32 ICM 2351/2017 -52, KSOS 25 INS 10525/2016 se ve výroku III. **mění** tak, že se určuje, že poskytnutí peněžitého plnění ve výši 1 143 543 Kč dne 19. 5. 2016 z bankovního účtu dlužnice Správa pohledávek OKD, a.s., IČO 268 63 154, se sídlem Stonavská 2179, Doly, Karviná, PSČ 735 06, č. ú. 5647022/0800 na účet žalované č. ú. 021012-0007924791/0710, je vůči věřitelům dlužnice neúčinné a žalovaná je povinna zaplatit žalobci do majetkové podstaty dlužnice do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku částku 1 143 543 Kč.

IV. Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 8. 2. 2018 č. j. 32 ICM 2351/2017-52, KSOS 25 INS 10525/2016 se ve výroku IV. **mění** tak, že se určuje, že poskytnutí peněžitého plnění ve výši 1 056 580 Kč dne 19. 5. 2016 z bankovního účtu dlužnice Správa pohledávek OKD, a.s., IČO 268 63 154, se sídlem Stonavská 2179, Doly, Karviná, PSČ 735 06, č. ú. 1650748349/0800 na účet žalované č. ú. 021012-0007924791/0710, je vůči věřitelům dlužnice neúčinné a žalovaná je povinna zaplatit žalobci do majetkové podstaty dlužnice do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku částku 1 056 580 Kč.

V. Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 8. 2. 2018 č. j. 32 ICM 2351/2017-52, KSOS 25 INS 10525/2016 se ve výroku V. **mění** tak, že se určuje, že poskytnutí peněžitého plnění ve výši 1 183 202 Kč dne 19. 5. 2016 z bankovního účtu dlužnice Správa pohledávek OKD, a.s., IČO 268 63 154, se sídlem Stonavská 2179, Doly, Karviná, PSČ 735 06, č. ú. 1641387369/0800 na účet žalované č. ú. 021012-0007924791/0710, je vůči věřitelům dlužnice neúčinné a žalovaná je povinna zaplatit žalobci do majetkové podstaty dlužnice do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku částku 1 183 202 Kč.

VI. Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 8. 2. 2018 č. j. 32 ICM 2351/2017-52, KSOS 25 INS 10525/2016 se ve výroku VI. **mění** tak, že se určuje, že poskytnutí peněžitého plnění ve výši 150 376 Kč dne 19. 5. 2016 z bankovního účtu dlužnice Správa pohledávek OKD, a.s., IČO 268 63 154, se sídlem Stonavská 2179, Doly, Karviná, PSČ 735 06, č. ú. 1641387369/0800 na účet žalované č. ú. 021012-0007924791/0710, je vůči věřitelům dlužnice neúčinné a žalované

se ukládá zaplatit žalobci do majetkové podstaty dlužnice do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku částku 150 376 Kč.

VII. Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 8. 2. 2018 č. j. 32 ICm 2351/2017-52, KSOS 25 INS 10525/2016 se ve výroku VII. **mění** tak, že se určuje, že poskytnutí peněžitého plnění ve výši 4 073 613 Kč dne 19. 5. 2016 z bankovního účtu dlužnice Správa pohledávek OKD, a.s., IČO 268 63 154, se sídlem Stonavská 2179, Doly, Karviná, PSČ 735 06, č. ú. 1720679319/0800 na účet žalované č. ú. 021012-0007924791/0710, je vůči věřitelům dlužnice neúčinné a žalovaná je povinna zaplatit žalobci do majetkové podstaty dlužnice do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku částku 4 073 613 Kč.

VIII. Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 8. 2. 2018 č. j. 32 ICm 2351/2017-52, KSOS 25 INS 10525/2016 se ve výroku VIII. **mění** tak, že se určuje, že poskytnutí peněžitého plnění ve výši 16 701 Kč dne 24. 8. 2016 z bankovního účtu dlužnice Správa pohledávek OKD, a.s., IČO 268 63 154, se sídlem Stonavská 2179, Doly, Karviná, PSČ 735 06, č. ú. 1641387369/0800 na účet žalované č. ú. 021012-0007924791/0710, je vůči věřitelům dlužnice neúčinné a žalovaná je povinna zaplatit žalobci do majetkové podstaty dlužnice do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku částku 16 701 Kč.

IX. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci k rukám jeho advokáta náhradu nákladů řízení před soudem prvního stupně ve výši 20 006,84 Kč, a to do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

X. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci k rukám jeho advokáta náhradu nákladů odvolacího řízení ve výši 4 114 Kč, a to do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Rozsudkem označeným v záhlaví tohoto rozhodnutí soud prvního stupně zamítl návrh, aby soud určil, že poskytnutí peněžního plnění dlužnicí na účet žalované dne 19. 5. 2016 ve výši 8 441 893 Kč, 3 262 188 Kč, 1 143 543 Kč, 1 056 580 Kč, 1 183 202 Kč, 150 376 Kč a 4 073 613 Kč a dále ve výši 16 701 Kč dne 24. 8. 2016, je vůči věřitelům dlužnice OKD, a.s. (nyní Správa pohledávek OKD, a.s.) neúčinné a zamítl též návrh, aby žalované byla uložena povinnost vydat tato plnění do majetkové podstaty dlužnice (výroky I., II., III., IV., V., VI., VII. a VIII.) a dále rozhodl, že žalobce je povinen zaplatit žalované náhradu nákladů řízení ve výši 18 616,50 Kč (výrok IX.).

2. Soud prvního stupně vyšel zejména z toho, že :

- vyhláška o zahájení insolvenčního řízení dlužnice OKD, a.s. (nyní Správa pohledávek OKD, a.s.) ze dne 3. 5. 2016, č. j. KSOS 25 INS 10525/2016-A-2 byla zveřejněna v insolvenčním rejstříku dne 3. 5. 2016 v 14:32 hodin a tím nastaly účinky spojené se zahájením insolvenčního řízení;

- usnesením ze dne 9. 5. 2016, č. j. KSOS 25 INS 10525/2016-A-19 byl mimo jiné zjištěn úpadek dlužnice, insolvenčním správcem ustanoven Ing. Lee Louda, věřitelé, kteří dosud nepřihlásili své

pohledávky, byli vyzváni, aby tak učinili ve lhůtě do dvou měsíců ode dne zveřejnění tohoto usnesení v insolvenčním rejstříku, nařízeno přezkumné jednání a svolána schůze věřitelů;

- usnesením ze dne 12. 8. 2016, č. j. KSOS 25 INS 10525/2016-B-181 bylo povoleno řešení úpadku reorganizací;

- z bankovního účtu dlužnice byly dne 19. 5. 2016 a 24. 8. 2016 převedeny na bankovní účet žalované platby v celkové výši 19 328 096 Kč, které jsou předmětem této odpůrčí žaloby, představující odvod pojistného na sociální zabezpečení za zaměstnance za měsíc duben 2016 podle § 3, § 7 odst. 1 písm. b) a § 8 zákona č. 589/1992 Sb. o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, ve znění účinném od 1. 1. 2016 do 20. 2. 2017 (dále jen „ZPSZ“).

3. Na základě těchto skutkových zjištění dospěl soud prvního stupně k závěru, že odpůrčí žaloba je nedůvodná, neboť podle ustanovení § 8 ZPSZ zaměstnavatel odvádí část pojistného, které je povinen hradit za své zaměstnance a současně odvádí část pojistného, které je povinen hradit zaměstnanec, srážkou z jeho hrubé mzdy nebo platu, a to i bez souhlasu zaměstnance. Zaměstnavatel v tomto případě působí pouze jako tzv. zúčtovací místo, ze kterého jsou jednotlivé platby sociálního pojištění strženy z hrubé mzdy jednotlivých zaměstnanců odvedeny na účet příslušné okresní správy sociálního zabezpečení. Peněžní prostředky, které byly odvedeny dlužnicí na účet žalované, nebyly součástí majetkové podstaty dlužnice, ale jednalo se o peněžní prostředky jednotlivých zaměstnanců, z jejichž mzdy bylo pojistné určeno a následně strženo. Samotná pohledávka žalované představující pojistné hrazené zaměstnanci prostřednictvím zaměstnavatele jako zúčtovacího místa vznikla žalované za zaměstnanci dlužnice, nikoliv za zaměstnavatelem (dlužnicí). Část pojistného odpovídající výši 6,5 % z vyměřovacího základu, představující platbu pojistného na sociální zabezpečení, kterou zaměstnavatel strhne z hrubé mzdy zaměstnance a následně ji odvede příslušné okresní správě sociálního zabezpečení, netvoří aktiva patřící do majetkové podstaty dlužnice, když se jedná o část hrubé mzdy zaměstnance a logicky tedy nemohlo odvedení pojistného na sociální zabezpečení zaměstnance dojít k poškození věřitelů dlužnice. K argumentaci žalované, že v případě platby ve výši 16 701 Kč, kterou dlužnice odvedla na účet žalované dne 24. 8. 2016, se jedná podle ust. § 168 odst. 2 písm. e) insolvenčního zákona o pohledávku za podstatou, jež se uspokojuje kdykoli po rozhodnutí o úpadku dlužníka, soud prvního stupně dospěl k závěru, že o pohledávku za podstatou by se jednalo pouze v případě, pokud by pohledávka vznikla po rozhodnutí o úpadku, tedy po dni 9. 5. 2016. Předmětnou platbou však bylo uhrazeno pojistné za období měsíce dubna 2016, proto pohledávka vznikla ještě před zahájením insolvenčního řízení. Skutečnost, že byla platba pojistného provedena později, až po rozhodnutí o úpadku dlužníka, neznamená, že se jedná o pohledávku za podstatou.
4. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce včas odvolání, ve kterém především namítal, že rozhodnutí soudu prvního stupně spočívá na nesprávném právním posouzení věci, neboť peněžní prostředky zaplacené dlužnicí na účet žalované nemohly být peněžními prostředky zaměstnanců (jak nesprávně dovozuje soud prvního stupně), ale byly součástí majetkové podstaty dlužníka. V této souvislosti se opakovaně dovolával závěrů formulovaných v rozsudku Vrchního soudu v Praze sp. zn. 104 VSPH 791/2016 (dále jen „rozsudek VS I.“) a sp. zn. 102 VSPH 853/2016 (dále jen „rozsudek VS II.“) s tím, že jsou na posuzovanou věc aplikovatelné, přičemž soud prvního stupně vytýkal, že se s argumentací uvedenou v těchto rozhodnutích na téma placení pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti

Shodu s prvopisem potvrzuje Jitka Jahodová

za zaměstnance dlužnice nevypořádal. Navrhoval, aby odvolací soud rozhodnutí soudu prvního stupně změnil tak, že žalobě na určení neúčinnosti jednotlivých plateb a vydání plnění do majetkové podstaty dlužníka vyhoví.

5. Žalovaná se k odvolání žalobce nevyjádřila.
6. Podle ustanovení § 7 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (dále jen „I.Z.“), *nestanoví-li tento zákon jinak nebo není-li takový postup v rozporu se zásadami, na kterých spočívá insolvenční řízení, použijí se pro insolvenční řízení a pro incidenční spory přiměřeně ustanovení občanského soudního řádu týkající se sporného řízení, a není-li to možné, ustanovení zákona o zvláštních řízeních soudních; ustanovení týkající se výkonu rozhodnutí nebo exekuce se však použijí přiměřeně jen tehdy, jestliže na ně tento zákon odkazuje.*
7. Rozhodným zněním občanského soudního řádu v přezkoumávané věci je o.s.ř. ve znění účinném od 30. 9. 2017.
8. Rozhodným zněním insolvenčního zákona v přezkoumávané věci je insolvenční zákon ve znění účinném od 1. 12. 2017. Dlužno dodat, že ustanovení §§ 111, 235 a 236 I.Z. byla dotčena naposled novelou účinnou od 1. 1. 2014.
9. Po zjištění, že odvolání bylo podáno včas a osobou k tomuto úkonu oprávněnou, která použila způsobilý odvolací důvod podle ustanovení § 205 odst. 2, písm. g) o.s.ř., přezkoumal odvolací soud odvoláním napadené rozhodnutí soudu prvního stupně, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo (§ 7 I.Z., § 212, § 212a odst. 1, 5 a 6 o.s.ř.), se souhlasem účastníků tak učinil bez nařízení jednání (§ 214 odst. 3 o.s.ř.) a dospěl k závěru, že odvolání je důvodné.
10. Podle ustanovení § 111 I.Z. *nerozhodne-li insolvenční soud jinak, je dlužník povinen zdržet se od okamžiku, kdy nastaly účinky spojené se zahájením insolvenčního řízení, nakládání s majetkovou podstatou a s majetkem, který do ní může náležet, pokud by mělo jít o podstatné změny ve skladbě, využití nebo určení tohoto majetku anebo o jeho nikoli zanedbatelné zmenšení. Peněžité závazky vzniklé před zahájením insolvenčního řízení je dlužník oprávněn plnit jen v rozsahu a za podmínek stanovených tímto zákonem (odstavec 1). Omezení podle odstavce 1 se netýká úkonů nutných ke splnění povinností stanovených zvláštními právními předpisy, k provozování podniku v rámci obvyklého hospodaření, k odvrácení brožící škody, k plnění zákonné vyživovací povinnosti a ke splnění procesních sankcí. Dále se omezení podle odstavce 1 nevztahuje na uspokojování pohledávek za majetkovou podstatou (§ 168) a pohledávek jím postavených na roveň (§ 169); tyto pohledávky se uspokojují v termínech splatnosti, je-li to podle stavu majetkové podstaty možné (odstavec 2). Právní úkony, které dlužník učinil v rozporu s omezeními stanovenými v důsledku účinků spojených se zahájením insolvenčního řízení, jsou vůči věřitelům neúčinné, ledaže si k nim dlužník nebo jeho věřitel předem vyžádal souhlas insolvenčního soudu (odstavec 3).*
11. Podle ustanovení § 235 I.Z. *neúčinnými jsou právní úkony, kterými dlužník zkracuje možnost uspokojení věřitelů nebo zvýhodňuje některé věřitele na úkor jiných. Za právní úkon se považuje též dlužníkové opomenutí (odstavec 1). Neúčinnost dlužníkových právních úkonů, včetně těch, které tento zákon označuje za neúčinné a které dlužník učinil poté, co nastaly účinky spojené se zahájením insolvenčního řízení, se zakládá rozhodnutím insolvenčního soudu o žalobě insolvenčního správce, kterou bylo odporováno dlužníkovým právním úkonům (dále jen "odpůrčí žaloba"), není-li dále stanoveno jinak (odstavec 2).*

12. Podle ustanovení § 236 I.Z. *neúčinností právního úkonu není dotčena jeho platnost; v insolvenčním řízení však dlužníkovu plnění z neúčinných právních úkonů náleží do majetkové podstaty* (odstavec 1). *Není-li možné vydat do majetkové podstaty původní dlužníkovu plnění z neúčinného právního úkonu, musí být poskytnuta rovnocenná náhrada* (odstavec 2).
13. Odvolací soud především přezkoumal závěr soudu prvního stupně o tom, že zaplacením pojistného na sociální zabezpečení došlo ke splnění závazku zaměstnanců vůči okresní správě sociálního zabezpečení a nikoliv ke splnění závazku dlužnice vůči okresní správě sociálního zabezpečení, neboť dlužnice jako zaměstnavatel působila fakticky pouze jako tzv. „zúčtovací místo“, ze kterého jsou jednotlivé platby na sociální zabezpečení stržené z hrubé mzdy jednotlivých zaměstnanců odvedeny okresní správě sociálního zabezpečení, přičemž tyto peněžní prostředky nebyly součástí majetkové podstaty dlužnice, ale jednalo se o peněžní prostředky jednotlivých zaměstnanců, takže nemohlo dojít k poškození věřitelů dlužnice.
14. Podle ust. § 1 ZPSZ *pojistné na sociální zabezpečení zahrnuje pojistné na důchodové pojištění a pojistné na nemocenské pojištění, a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti* (dále jen "pojistné").
15. Podle ust. § 3 ZPSZ *pojistné jsou povinni platit poplatníci: a) zaměstnavatelé, jimiž se pro účely tohoto zákona rozumějí právnické nebo fyzické osoby, které zaměstnávají alespoň jednoho zaměstnance, b) zaměstnanci, jimiž se pro účely tohoto zákona rozumějí zaměstnanci v pracovním poměru; zaměstnanci činní na základě dohody o pracovní činnosti a zaměstnanci činní na základě dohody o provedení práce; v době zaměstnání podle zákona upravujícího nemocenské pojištění, pokud jim v souvislosti se zaměstnáním plynou nebo by mohly plynout příjmy ze závislé činnosti, které jsou nebo by byly, pokud by podléhaly zdanění v České republice, předmětem daně z příjmu podle zákona upravujícího daně z příjmů a nejsou od této daně osvobozeny* (odst. 1 písm. a), b) bod 1. a 2.). *Zaměstnavatelé jsou poplatníky pojistného na nemocenské pojištění, pojistného na důchodové pojištění a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, pokud zaměstnávají zaměstnance uvedené v odstavci 3* (odst. 2). *Zaměstnanci jsou poplatníky pojistného na důchodové pojištění, jde-li o zaměstnance, kteří jsou účastní důchodového pojištění podle předpisů o důchodovém pojištění a zároveň jsou účastní nemocenského pojištění podle předpisů o nemocenském pojištění* (odst. 3 věta první před středníkem).
16. Podle ust. § 4 ZPSZ *výše pojistného se stanoví procentní sazbou z vyměřovacího základu zjištěného za rozhodné období*.
17. Podle ust. § 6 ZPSZ *rozhodným obdobím, z něhož se zjišťuje vyměřovací základ, je kalendářní měsíc, za který se pojistné platí, pokud se dále nestanoví jinak* (odst. 1).
18. Podle ust. § 7 ZPSZ *činí sazby pojistného u a) zaměstnavatele 25 % z vyměřovacího základu, z toho 2,3 % na nemocenské pojištění, 21,5 % na důchodové pojištění a 1,2 % na státní politiku zaměstnanosti, b) zaměstnance 6,5 % z vyměřovacího základu* (odst. 1 písm. a), b)).
19. Podle ust. § 8 ZPSZ *je zaměstnavatel povinen odvádět i pojistné, které je povinen platit zaměstnanec. Pojistné odvedené za zaměstnance srazí zaměstnavatel z jeho příjmů, které mu zúčtoval*.
20. Podle ust. § 9 ZPSZ *zaměstnavatel odvádí pojistné za jednotlivé kalendářní měsíce. Pojistné za kalendářní měsíc je splatné od 1. do 20. dne následujícího kalendářního měsíce. Pojistné se odvádí na účet příslušné okresní správy sociálního zabezpečení*.

21. Odvolací soud na rozdíl od soudu prvního stupně konstatuje, že ze shora citovaných ustanovení ZPSZ vyplývá, že pojistné na sociální zabezpečení je pohledávkou okresní správy sociálního zabezpečení vůči zaměstnavateli, tedy dlužníci a nikoliv vůči zaměstnanci, neboť povinnost odvádět pojistné na sociální zabezpečení je shora citovanými ustanoveními stanovena zaměstnavateli, nikoliv zaměstnanci. V této souvislosti odvolací soud pro stručnost dále odkazuje na argumentaci podrobně rozvedenou již v rozsudcích Vrchního soudu v Olomouci ze dne 28.3.2018, č. j. 32 ICm 2328/2017, 14 VSOL 50/2018-78 (KSOS 25 INS 10525/2016) a ze dne 23.5.2018, č.j. 32 ICm 2340/2017, 11 VSOL 150/2018-80 (KSOS 25 INS 10525/2016), zveřejněných v insolvenčním rejstříku, ve kterých je odůvodněn shodný závěr o tom, že pohledávka, v uvedených věcech zdravotní pojišťovny, na část pojistného, které je povinen zaměstnavatel hradit za své zaměstnance podle ustanovení § 5 zákona č. 592/1992 Sb., o pojistném na veřejné zdravotní pojištění, je pohledávkou zdravotní pojišťovny vůči zaměstnavateli a nikoliv vůči zaměstnanci (viz bod 19.), jakož i závěr, že k právnímu jednání dlužnice spočívajícímu v plnění peněžitých povinností dle veřejnoprávního předpisu – placení pojistného na veřejné zdravotní pojištění – dne 19. 5. 2016, došlo poté, co nastaly účinky spojené se zahájením insolvenčního řízení (v poměrech projednávané věci dne 3. 5. 2016) a nepochybně tedy za trvání omezení dopadajících na ni dle citovaného ustanovení § 111 odst. 1 I.Z. (viz bod 20.). Dále se odvolací soud ztotožňuje též s argumentací shora citovaného rozsudku o tom, že v posuzované věci nejsou aplikovatelné výjimky podle ustanovení § 111 odst. 2 I.Z., která je rozvedena zejména v bodech 21. až 30. K bodu 22. shora citovaného rozsudku odvolací soud dále odkazuje na rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 27. 3. 2018, sp. zn. 29 ICdo 17/2016, dostupný na www.nsoud.cz, ve kterém jsou formulovány a odůvodněny závěry k pojmu provozování podniku v rámci obvyklého hospodaření ve smyslu ustanovení § 111 odst. 2 I.Z. a dále k pojmu úkony, jimiž dlužník odvracel hrozící škodu.
22. Promítnuto na poměry projednávané věci odvolací soud uzavírá, že pohledávky žalované, které dlužnice zaplatila spornými platbami, byly pohledávkou žalované vůči dlužníci, tedy jednalo se o plnění dluhu (peněžitého závazku) dlužníci svému věřiteli a plněno bylo v rozporu s ustanovením § 111 odst. 1 I.Z. poté, co nastaly účinky zahájení insolvenčního řízení, přičemž na danou věc nedopadá žádná z výjimek dle ustanovení dle § 111 odst. 2 I.Z. a nejedná se ani o pohledávku za majetkovou podstatou nebo pohledávku na roveň postavenou.
23. K tomuto závěru odvolací soud dále doplňuje, že se ztotožňuje se závěrem soudu prvního stupně, že v případě platby ve výši 16 701 Kč, kterou dlužnice odvedla na účet žalované dne 24. 8. 2016, se nejedná podle ust. § 168 odst. 2 písm. e) I.Z. o pohledávku za podstatou, jež se uspokojuje kdykoli po rozhodnutí o úpadku dlužníka, neboť předmětnou platbou bylo uhrazeno pojistné za měsíc duben 2016, tedy za období před zahájením insolvenčního řízení a je nerozhodné, že tato platba byla učiněna až poté, co insolvenční soud rozhodl o způsobu řešení úpadku dlužnice povolením reorganizace.
24. S ohledem na shora uvedené odvolací soud rozhodnutí soudu prvního stupně podle ustanovení § 220 odst. 1 o.s.ř. změnil tak, že žalobě na vyslovení neúčinnosti jednotlivých plateb vyhověl a žalované uložil povinnost vydat toto plnění do majetkové podstaty dlužnice.
25. Odvolací soud přiznal procesně úspěšnému žalobci za řízení před soudem prvního stupně podle ustanovení § 224 odst. 2 o.s.ř. ve spojení s § 142 odst. 1 o.s.ř. náhradu nákladů řízení ve výši 20 006, 84 Kč, které sestávají z odměny za 4 úkony právní služby à 3 100 Kč (příprava a převzetí zastoupení, sepsí žaloby, replika na vyjádření žalovaného na výzvu soudu a účast u jednání soudu

prvního stupně), z paušální náhrady výdajů za tyto 4 úkony právní služby à 300 Kč za jeden úkon, z cestovních výdajů ve výši 2 134,58 Kč za cestu, kterou vykonal advokát žalobce dne 1.2. 2018 ze sídla své kanceláře v Brně k jednání soudu prvního stupně do Ostravy a zpět, osobním autem tov. značky Mercedes – Benz, registrační značky 8B23739, celkem ujetu 344 km při kombinované spotřebě motorové nafty 7,4 litrů na 100 km při ceně 29,80 Kč za litr a sazbě základní náhrady za používání silničního motorového vozidla ve výši 4 Kč/km, náhradu za promeškaný čas v souvislosti s touto cestou za 8 započatých půlhodin à 100 Kč a 21 % DPH ve výši 3 472,26 Kč. Výše nákladů byla přiznána podle § 9 odst. 4 písm. c), § 7 bod 5., § 13 odst. 3, § 14 odst. 1, písm. a), odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen advokátní tarif), vyhlášky č. 463/2017Sb. a § 137 odst. 3 o.s.ř.

26. Odvolací soud dále přiznal procesně úspěšnému žalobci podle ustanovení 224 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s § 142 odst. 1 o.s.ř. náhradu nákladů odvolacího řízení ve výši 4 114 Kč, které sestávají z odměny za zastupování advokátem za 1 úkon právní služby à 3 100 Kč (sepis odvolání), paušální náhrady výdajů za 1 úkon právní služby à 300 Kč a 21 % DPH ve výši 714 Kč. Výše nákladů byla přiznána podle § 9 odst. 4 písm. c), § 7 bod 5., § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen advokátní tarif), vyhlášky č. 463/2017Sb. a § 137 odst. 3 o.s.ř.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí je dovolání přípustné ve lhůtě dvou měsíců ode dne jeho doručení k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím Krajského soudu v Ostravě, pokud napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak. Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud (§ 237, § 239, § 240 odst. 1 o.s.ř.).

Olomouc 19. září 2018

JUDr. Karla Trávníčková, v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Jitka Jahodová